

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5817

гр. София, 05.08.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в закрито заседание на 05.08.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

като разгледа дело номер **6262** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

С Решение № 2929/ 05. 05. 2021 г., постановено по настоящото адм. дело № 6262/ 2020 г. по описа на Административен съд - София град, съдът е отхвърлил жалбата на Н. Я. Я. и Р. Я. Я. срещу Заповед № 18-2605 от 10. 03. 2020 г., издадена от Началника на Службата по геодезия, картография и кадастър - [населено място].

Със същия съдебен акт са осъдени Н. Я. Я. и Р. Я. Я. да заплатят на Л. И. Ц. направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 900 /деветстотин/ лева, както и да заплатят на адв. Д. Х. сумата в размер на 900 /деветстотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

С молба от 14. 06. 2021, г., подадена на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, процесуалните представители на жалбоподателките Н. Я. Я. и Р. Я. Я. са поискали изменение на Решение № 2929/ 05. 05. 2021 г., постановено по настоящото дело, в частта за разноските, като се твърди, че същите са недължими по отношение на заинтересованите страни.

В срока по чл. 248, ал. 2 от ГПК е постъпил отговор от заинтересованите страни Л. Ц. и Ж. и М. С., депозиран чрез техните процесуални представители, които са изложили подробни аргументи за неоснователност на исканото изменение.

С молба от 16. 06. 2021, г., подадена на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, заинтересованата страна Л. Ц. е поискала изменение на Решение № 2929/ 05. 05. 2021 г., постановено по настоящото дело, в частта за разноските, като се увеличи размерът на присъденото в полза на заинтересованата страна адвокатско възнаграждение от 900 /деветстотин/ лева на 2000 /две хиляди/ лева, съгласно представения по делото договор за правна защита и съдействие.

В срока по чл. 248, ал. 2 от ГПК не е постъпил отговор от останалите страни.

Съдът като взе предвид постъпилото искане и прецени материалите по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Искането на процесуалните представители на Н. Я. Я. и Р. Я. Я. е процесуално допустимо, като подадено от активно легитимирани лица и в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК. Разгледано по същество, същото е неоснователно, поради следните съображения:

Съгласно чл. 153, ал. 1 от АПК страни по делото са освен оспорващото лице и административният орган, и всички заинтересовани лица. Заинтересованите лица са страни в съдебното производство, като имат съответните права, включително и правото да им се присъдят направените по делото разноски. В тази връзка е и разпоредбата на чл. 143, ал. 3 от АПК, в редакцията преди изменението с ДВ, бр. 15/2021 г., която предвижда, че когато съдът отхвърли оспорването или подателят на жалбата оттегли жалбата, страната, за която административният акт е благоприятен, има право на разноски. Посочената разпоредба не разграничава правото на отделните страни в процеса да получат разноски при благоприятен за тях изход, поради което такива се държат както на ответника по делото, така и на заинтересованите страни.

Следва да се посочи, че с ДВ, бр. 15/2021 г. е изменена разпоредбата на чл. 143, ал. 4 от АПК, съгласно която когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, право на разноски имат и заинтересованите страни, за които актът е благоприятен. Посочената норма е процесуална, поради което същата има незабавно действие от датата на влизането ѝ в сила – 22. 02. 2021 г. Ето защо искането за изменение на решението в частта за раноските е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Искането на заинтересованата страна Л. Ц. е процесуално допустимо, като подадено от активно легитимирано лице и в срока по чл. 248, ал. 1 от ГПК. Разгледано по същество, същото е неоснователно, поради следните съображения:

Изрично в мотивите на Решение № 2929/05. 05. 2021 г., чието изменение се иска, при направено възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК съдът е приел, че предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото, сумата за адвокатско възнаграждение от 900 /деветстотин/ лева в достатъчна степен репарира направените разноски от Л. Ц. в производството пред съда. Взета е предвид разпоредбата на чл. 8, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според която за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, за дела по Закона за устройство на територията и Закона за кадастъра и имотния регистър, възнаграждението е 900 /деветстотин/ лева. Според настоящия съдебен състав именно стойността от 900 /деветстотин/ лева представлява справедлив и обоснован размер по смисъла на чл. 36 от Закона за адвокатурата.

Вярно е, че са проведени няколко съдебни заседания по делото, но насотоящото дело не се отличава нито с продължителност на съдебните заседания, нито с каквато и да било фактическа и правна сложност, в сравнение с останали дела в производството по ЗКИР. Действително, дадено е било становище от страна на заинтересованите страни по направено искане за спиране на производството, събирани са доказателства, както и е допусната и изслушана съдебно-техническа експертиза.

Следва да се посочи, че спецификата на делата по ЗКИР, по които обичайно има няколко заинтересовани страни, събират се множество доказателства и се изслушва съдебно-техническа експертиза, е отчетена в Наредба № 1/ 09. 07. 2004 г., като е определен минимален размер на адвокатското възнаграждение, значително надвишаващ останалите дела без определен материален интерес /с изключение на делата, посочени по чл. 8, ал. 2, т. 5 от Наредбата/.

При направено възражение за прекомерност, съдът е свободен да редуцира договореното и заплатено възнаграждение до минимално предвиденото за този вид дела по Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В този смисъл е т. 3 на Тълкувателно решение № 6/06. 11. 2013 г. по т. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, както и Решение № 14820 от 10. 12. 2014 г. на ВАС по адм. д. № 10395/2014 г.

Ето защо, молбите за изменение на Решение № 2929/ 05. 05. 2021 г., постановено по адм. дело № 6262/2020 г. по описа на Административен съд – София град, депозираните от процесуалните представители на Н. Я., Р. Я. и Л. Ц., са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Поради посочените аргументи и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, Административен съд - София град, Второ отделение, 29 състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОТХВЪРЛЯ молбата на процесуалните представители на Н. Я. Я. и Р. Я. Я. за изменение на Решение № 2929/ 05. 05. 2021 г., постановено по адм. дело № 6262/2020 г. по описа на Административен съд – София град, Второ отделение, 29 състав в частта му за разноските.

ОТХВЪРЛЯ молбата на процесуалния представител на заинтересованата страна Л. Ц. за изменение на Решение № 2929/ 05. 05. 2021 г., постановено по адм. дело № 6262/2020 г. по описа на Административен съд – София град, Второ отделение, 29 състав в частта му за разноските.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да се обжалва по реда, по който подлежи на обжалване решението, а именно - с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: